

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 11 lutego 2016 r.

Pozycja 108

POSTANOWIENIE z dnia 9 lutego 2016 r. Sygn. akt Ts 326/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Rzepliński – przewodniczący i sprawozdawca
Leon Kieres
Stanisław Rymar,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.J. w sprawie zgodności:

- 1) art. 36 ust. 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.) z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.) z art. 79 ust. 1 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 5 października 2015 r. (data nadania), sporządzonej przez pełnomocnika z urzędu, M.J. (dalej: skarżący), zakwestionował zgodność z Konstytucją przepisów ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.102.643, ze zm.; dalej: utk). Skarżący zarzucił, że art. 36 ust. 3 utk „w zakresie, w jakim wprowadza pojęcie »oczywistej bezzasadności« jednocześnie uzależniając prawo do rozpoznania skargi”, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 2 Konstytucji. Natomiast wobec art. 47 ust. 1 pkt 1 utk skarżący sformułował zarzut niezgodności z art. 79 ust. 1 Konstytucji. Istotę tej niezgodności skarżący upatruje w uzależnieniu prawa do wniesienia skargi od faktu użycia w ostatecznym orzeczeniu zaskarżonej normy prawnej.

Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującą sprawą. Skarżący wystąpił ze skargą konstytucyjną przeciwko art. 36 ust. 3 utk, zarzucając mu niezgodność z art. 190 ust. 5 Konstytucji. Postanowieniem z 20 października 2014 r. (Ts 244/14) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania tej skardze dalszego biegu. W uzasadnieniu Trybunał stwierdził, że skarżący nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 47 ust. 1 pkt 2 utk, polegającego na konieczności wskazania, jakie konstytucyjne wolności lub prawa i w jaki

sposób – jego zdaniem – zostały naruszone przez zakwestionowany przepis utk. W ocenie Trybunału art. 190 ust. 5 Konstytucji nie może być uznany za samodzielną podstawę skargi, z której można dekodować prawa podmiotowe skarżącego. Postanowieniem z 11 lutego 2015 r. (Ts 244/14) Trybunał nie uwzględnił także zażalenia skarżącego wniesionego na opisanie wyżej orzeczenie o odmowie nadania skardze dalszego biegu.

Uzasadniając zarzuty przedstawione w analizowanej skardze konstytucyjnej, a skierowane przeciwko przepisom utk, skarżący wyjaśnił, że naruszenie przysługujących mu konstytucyjnych praw łączy z postanowieniami Trybunału wydanymi w sprawie Ts 244/14. W kontekście art. 36 ust. 3 utk skarżący odwołał się do sposobu rozumienia przesłanki oczywistej bezzasadności w orzecznictwie Sądu Najwyższego w sprawach skarg o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego. Natomiast w odniesieniu do art. 47 ust. 1 pkt 1 utk skarżący stwierdził, że „artykuł ten uprawnia do złożenia skargi konstytucyjnej na przepis mający wpływ na wynik postępowania, a nie na użyty w toku postępowania w ostatecznym orzeczeniu”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Na wstępie Trybunał zauważa, że analizowana skarga została sformułowana już pod rządami ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.2015.1064, ze zm.; dalej: ustawa o TK), tymczasem w treści skargi – jako podstawa jej wniesienia – przywołane zostały przepisy nieobowiązujące już utk. Pomimo więc tego, że swoje zarzuty skarżący kieruje przeciwko unormowaniom utk, wstępną kontrolę skargi Trybunał musi przeprowadzić na podstawie przepisów ustawy o TK. Zgodnie z zapowiedzią poczynioną w art. 79 ust. 1 Konstytucji, to w jej bowiem postanowieniach znajdują *de lege lata* doprecyzowanie zasady, na których dopuszczalne jest korzystanie ze skargi konstytucyjnej.

2. W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji jedynym dopuszczalnym przedmiotem skargi konstytucyjnej może być przepis ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o konstytucyjnych prawach, wolnościach lub obowiązkach skarżącego. Ze względu na tak określony przedmiot skargi skarżący ma obowiązek sformułować i uzasadnić zarzut niezgodności przedmiotu skargi z unormowaniami Konstytucji statuującymi przysługujące mu prawa podmiotowe. Ustawodawca wymaga jednocześnie, żeby towarzyszyło temu powołanie argumentów lub dowodów na poparcie postawionego zarzutu (art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o TK).

3. W świetle powyższych unormowań nie ulega przy tym wątpliwości, że skarżący powinien skierować zarzuty skargi przeciwko tym unormowaniom, które przesądziły o niekorzystnym dla niego rozstrzygnięciu sprawy, w związku z którą wystąpił ze skargą konstytucyjną. To w ich treści musi tkwić przyczyna zarzucanej w skardze niezgodności z konstytucyjnymi wolnościami i prawami.

4. Rozpatrywana skarga nie spełnia powyższych wymogów. Skarżący jednoznacznie łączy sformułowane w skardze zarzuty z postanowieniami Trybunału wydanymi w sprawie wcześniejszej skargi konstytucyjnej (Ts 244/14). Należy jednak zwrócić uwagę, że o odmowie nadania tej skardze dalszego biegu bynajmniej nie przesądziła przesłanka oczywistej bezzasadności (art. 36 ust. 3 utk), ani też uczynienie jej przedmiotem przepisów, które nie były podstawą ostatecznego orzeczenia (art. 47 ust. 1 pkt 1 utk). Z treści

postanowienia Trybunału Konstytucyjnego 20 października 2014 r. o odmowie nadania skardze dalszego biegu wynika jednoznacznie, że przyczyną takiego rozstrzygnięcia było niedopełnienie przez skarżącego obowiązku określonego w innym przepisie utk, tj. w art. 47 ust. 1 pkt 2 tej ustawy.

5. Trybunał ponownie podkreśla, że ograniczenie przedmiotu skargi wyłącznie do przepisu, który był podstawą prawną ostatecznego orzeczenia wydanego w sprawie skarżącego, wynika bezpośrednio z konstrukcji skargi przyjętej w art. 79 ust. 1 Konstytucji. Prezentowany w skardze sposób interpretacji art. 47 ust. 1 pkt 1 utk, którego odpowiednikiem jest art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK, pozostaje więc w sprzeczności z treścią unormowania konstytucyjnego.

6. W konkluzji Trybunał stwierdza więc, że skarżący nie wypełnił w niniejszej sprawie obowiązku uczynienia przedmiotem skargi przepisów wykazujących kwalifikację wymaganą w art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak również spełniających wymagania przewidziane w art. 65 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy o TK.

Uwzględnivszy powyższe okoliczności, Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 77 ust. 3 pkt 4 ustawy o TK, odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.